



**Република Србија**  
**ВРХОВНИ СУД**  
**Рев 16173/2022**  
**13.12.2023. године**  
**Београд**

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Добриле Страјина, председника већа, Драгане Миросављевић, Надежде Видић, Зорана Хаџића и Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Зоран Савић, адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ Београд, чији је пуномоћник Бранислав Поповац, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1822/21 од 14.06.2022. године, у седници одржаној 13.12.2023. године, донео је

**РЕШЕЊЕ**

**НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ** одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1822/21 од 14.06.2022. године, као изузетно дозвољеној.

**ОДБАЦУЈЕ СЕ**, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1822/21 од 14.06.2022. године.

**Образложење**

Пресудом Основног суда у Врању П 633/18 од 01.07.2021. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор стварне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, истакнут од стране туженог као неоснован. Ставом другим изреке, утврђено је према туженом да је ништав и да не производи правно дејство споразум о накнади број 465-302/2013-07 од 06.03.2014. године, закључен код Секретаријата за урбанизам и имовинско-правне послове града Врања између тужиоца и туженог, којим је одређена висина накнаде за експроприсано земљиште, јер је противан принудним прописима и јавном поретку. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу, на име разлике од исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето грађевинско земљиште, а по Споразуму о накнади за експроприсано пољопривредно земљиште број 465-302/2013-07 од 06.03.2014. године и то за катастарску парцелу бр. ..., по култури њива треће класе, површине 361 м<sup>2</sup>, уписане у Лист непокретности број .. КО Врање 2, од ранијег власника, овде тужиоца, исплати износ од 175.503,76 динара са законском затезном каматом од 01.07.2021. године, као дана првостепеног пресуђења до коначне исплате, док је одбијен тужбени захтев тужиоца у делу за тражену законску затезну камату на досуђени износ накнаде почев од 06.04.2014. године до 30.06.2021. године, као неоснован. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу исплати на име трошкова парничног поступка износ од 150.710,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1822/21 од 14.06.2022. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у ставу првом, другом, усвајајућем делу става трећег и у ставу четвртном изреке.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној на основу члана 404. став 1 ЗПП.

Чланом 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 18/20), прописано је да ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), док је ставом 2. истог члана прописано да о дозвољености и основаности ревизије из става 1. овог члана одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Правноснажном пресудом усвојен је захтев тужиоца и утврђена ништавост споразума о накнади за експрописано пољопривредно земљиште које су странке закључиле 06.03.2014. године, и обавезан тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште до припадајуће накнаде за преузето градско грађевинско земљиште, имајући у виду статус експроприсаног земљишта. По оцени Врховног суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. ЗПП, с обзиром да правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о ништавости споразума и потраживању разлике новчане накнаде за експроприсану непокретност, настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом у тумачењу материјалног права релевантног за одлучивање у овој правној ствари. Ревизијом се указује и да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији, односно у вези начина одређивања висине тржишне вредности непокретности, па како су у спроведном поступку нижестепени судови тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања одређивања висине накнаде за експроприсану непокретности израженог кроз одлуке ревизијског суда, то и са тих разлога нису испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог. Осим тога, накнада је утврђена по тржишној цени градског грађевинског земљишта, чији је статус у време експропријације правилно утврђен, с обзиром на донети генерални урбанистички план Града Врања.

Са напред наведених разлога, с обзиром да нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је утврдио да ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 14.03.2018. године, а вредност предмета спора је 175.503,76 динара.

С обзиром да наведена вредност предмета спора не прелази ревизијски цензус од 40.000 евра у динарској противвредности прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то ревизија није дозвољена, са којих разлога је одлучено као у ставу другом изреке, применом члана 413. ЗПП.

**Председник већа - судија  
Добрила Страјина с.р.**

**За тачност отправка  
Управитељ писарнице  
Марина Антонић**